

OP BEZOEK IN TERNOPIL (OEKRAINE)

I.v.m. ons 25 jarig jubileum dit jaar hebben alle vrijwilligers van de stichting een uitnodiging gekregen van onze partners in Oekraïne, het Rode Kruis in de plaats Ternopil. Ruim 30 vrijwilligers hebben deze uitnodiging aanvaard en zijn met een bus naar Ternopil en omgeving afgereisd. Onder hen ook 3 Rode Kruis vrijwilligers uit Apeldoorn, die regelmatig als EHBO-ers actief zijn tijdens de kofferbakverkoop in de zomer. Als tolk is meegereisd Angelina Kucheruk. De organisatie lag in handen van onze coördinator Ben v/d Velden, de reisleider voor de week was Arjen van Vessem. Het Rode Kruis ter plekke heeft het programma geregeld en gezorgd voor extra tolken en kleinere busjes waarin verschillende groepen bezoeken konden afleggen aan tehuizen, instellingen en particulieren. De bus is betaald door de stichting, dankzij de extra kofferbakverkoop die afgelopen zomer is gehouden. Overnachtingen, eten en drinken en cadeaus zijn betaald door de vrijwilligers zelf.

Hieronder/naast kunt u lezen en zien wat de vrijwilligers hebben meegemaakt.

(Robbert Sterken en Janine Tepper, Rode Kruis vrijwilligers)

Wij hebben een eenvoudig kinderziekenhuis bezocht. Het viel ons op dat, ondanks dat alles schoon was, er echt overal gebrek aan is. Materialen, apparatuur, zelfs medicatie. De verpleegkundige die met ons meeliep gaf aan dat, als ouders de medicatie niet kunnen betalen, zoals chemotherapie, er geen behandeling kan plaatsvinden. Schokkend.

We hebben in die dagen veel gezien. Scholen, een kunstschool, twee ziekenhuizen en een instelling voor mensen met een beperking. Vooral het medische gedeelte heeft veel indruk op ons gemaakt. Met onze achtergrond van het Rode Kruis, zien we goed hoe rijk wij zijn. Onze uitrusting, die wij als Rode Kruisers tijdens een inzet meedragen, is al meer dan er in een hele ambulance te vinden was. Er lag nog geen verbandtrommel in, laat staan een AED.

De instelling voor mensen met een verstandelijke beperking heeft veel indruk gemaakt. Niet alleen om hoe arm ze het hebben, hoe weinig middelen ze hebben om voor de cliënten te zorgen, maar vooral ook hoe blij de cliënten waren. Ze maakten graag contact, wilden op de foto en hadden de grootste schik. We kregen nog een cadeautje van een oude dame die haar tijd in bed moest doorbrengen. Zij hield van handwerken en gaf ons twee gehaakte kleedjes. Zo weinig hebben en dan toch iets willen geven.

Naast alle dingen die we hebben gezien aan armoede, een tekort aan veel verschillende zaken, hebben we ook veel trots gezien. Mensen die trots zijn op hun prachtige land. Mensen die ons daarnaast binnen laten in hun dagelijkse leven en graag delen van het weinige wat ze hebben. Voor velen van ons, in onze rijke maatschappij, valt hier nog een les uit te halen. Een ander ding wat we gezien en gevoeld hebben is hoop. Hoop op een beter leven, op een westers leven.

(Simonette Tak, vrijwilliger WHOE)

Indrukken van:

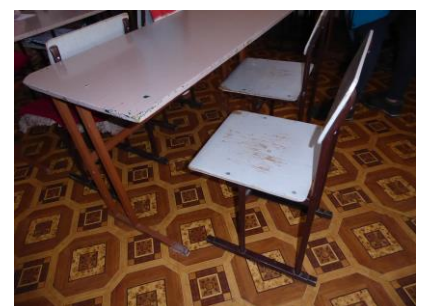
- Krachtige vrouwen en mannen. Die houden van hun land met haar inwoners.
- Medewerkers van het Rode Kruis, die zich inzetten voor hulpbehoevenden.
- Studenten van de Pedagogische Academie, die vrijwillig met ons meegaan om te vertalen en er zelf ook héél veel plezier aan beleven.
- Zoveel hartelijkheid, gastvrijheid, dankbaarheid naar ons en ook medeleven met de nabestaanden van de ramp met de MH17.
- Een prachtig landschap, maar met slechte wegen en oude vervallen huisjes waar de tijd stil lijkt te hebben gestaan!

Dan denk ik aan 't oude vrouwtje wat haar leven lang zo hard heeft gewerkt, dat haar knieën versleten zijn, maar geen geld heeft voor een operatie. Zonder krukken kan zij slechts kruipen! Ook denk ik aan die jonge moeder, waarvan de man is overleden en zij achterblijft met zeven jonge kinderen en woont in een huisje zonder water! Hoe zal dit er uit zien in de regentijd en 's winters?

Zo zijn er nog veel meer mensen die geholpen worden door het Rode Kruis en blij zijn met steun van de WHOE. Dan kan ik alleen maar blij en dankbaar zijn, dat ik in de gelegenheid ben een steentje bij te dragen. Ik hoop dit nog lang te mogen doen.

(Evert van Valburg, vrijwilliger WHOE)

Een school bezocht. Ontvangen door de directrice die ons in het Duits te woord staat. Achter de oude school, een nieuwe niet afgebouwd vanwege geldgebrek, erg jammer. Erg gemotiveerde leerkrachten er werd o.a. Engels en Duits gedoceerd. Hier de eerste tafeltjes en stoeltjes uit Apeldoorn gezien, er zullen er nog veel volgen.

Daarna rondleiding door het ziekenhuis, kleine onderzoekskamer met waarschijnlijk echo en ECG apparaat uit het verre verleden. Naar boven naar de verpleegafdeling, oh wat een schrik. Een paar WHOE bedden gezien en verder verschrikkelijk, wat een oude zoi, met matrassen die geen matrassen meer mogen heten. Kapotte stoelen enz. Een posteel voor de hele afdeling, een wastafel op de gang en om zich te verplaatsen een looprekje en een éénpoot. Op de gang zagen we een geïmproviseerde rolstoel; een tuinstoel opeen plank met wieljes. Je moet er toch niet aan denken dat je daar je familie moet achter laten!! Een zakje met kleine hotelzeepjes maakte de directeur zo gelukkig, dat Elza een knuffel kreeg. Een erg indrukwekkende dag.

Een dag later naar een weduwe met 7 kinderen. Eén kamer woning, zonder water, krakkemikkig toilet, een deur die niet meer sluit (een gordijntje ervoor) en een potje voor de kleintjes. Ze wacht op een betere woning, in en in triest. Daar het nodige achter kunnen laten, zoals kleding, knuffels en speelgoed. Gingen daar erg emotioneel weg. Dan naar een weduwe van 76 jaar, die i.v.m. haar versleten knieën niet kan lopen en omdat ze geen geld heeft, niet geopereerd kan worden en nu alleen maar kruipend zich kan verplaatsen. Zij moet rond komen van € 50,00 per maand. Daar nog wat spulletjes achter gelaten.

(Paula & Erik Zitter, vrijwilligers WHOE)

Toen Paula en ik besloten om mee te gaan naar de Oekraïne, na gesprekken met degenen die er al een keer geweest waren, voelden wij al dat we terecht zouden komen in een "Rollercoaster" van emoties. Van onbeschrijflijk leed, van mooie momenten en heel belangrijk van momenten van onmacht. Dit is ook allemaal uitgekomen. De beelden, de saamhorigheid in de groep, de indrukken, de dankbaarheid van de mensen nemen wij de rest van ons leven mee.

Maar wat wij vooral uit deze reis gehaald hebben, is de "Motivatie" om door te gaan met het vrijwilligerswerk wat we doen, om als dat nodig mocht zijn nog even dat stapje meer te doen na alles wat wij gezien hebben. Een waardevolle reis dus.

Wij hopen dat bij alle deelnemers aan de Oekraïne reis de Motivatie weer net zo aangewakkerd is als bij ons. De stichting WHOE kan haar voortbestaan dan met vertrouwen tegemoet zien en blijven doen waar ze goed in is. Armoedebestrijding.

(Ans de Haan, vrijwilliger WHOE)

Vanmorgen met een rode kruisbusje naar 5 hulpbehoevende zelfstandig wonende mensen geweest, waar we de voedselpakketten hebben gebracht. Allen woonachtig in hoge flats uit de jaren 50/60. Revolutiebouw. Renovatie is voorzichtig begonnen. De behuizing is niet meer dan een kamer van 3 bij 3 waarin alles staat. Het stinkt er en de ventilatie is nul komma nul. Per geval wil ik de details niet beschrijven, bij het laatste bezoek werd het me toch iets te veel. Met heel veel indrukken zijn we naar de Rode Kruispost gereden, waar een heerlijke lunch klaarstond.

Het volgende adres was een school voor voortgezet onderwijs. Daar liet de directeur ons met name de gymzaal zien. T'jongejonge wat een ouwe zoi.

Zelfs de fitnessruimte was meer roest dan apparaten. De gymleraar daarentegen was een bevlogen sportman die probeerde om de sport op een zo hoog mogelijk niveau te krijgen. Respect voor deze man.

Dit is de laatste dag dat we op pad gaan, naar Plotycha.

We zijn bij een alleenstaande vrouw met beperking geweest die zelfstandig twee kinderen opvoedt. Het was te zien, bende om het huis heen en nou ja, niet leuk om te zien.

Het volgende bezoek was een lagere school. Gezamenlijk zijn we naar de "muziekzaal" gelopen waar een groot aantal kinderen kleurrijk gekleed stond te wachten. Zij hebben diverse liederen gezongen zowel met z'n allen als solo. De soliste zong zelfs twee coupletten van het Wilhelmus wat ons allen kippenvel bezorgde, niet alleen door het gebaar, maar ook haar stem was van grote klasse. Heel indrukwekkend.

De laatste bestemming was een ziekenhuis in Ternopil. Het ziekenhuis was voor een deel ingericht met bedden van Casa Bonita. Een Engels sprekende patiënt was vol lof over het ziekenhuis en de dokter.

Wat een belevenis deze hele reis naar de Oekraïne. Met geen pen te beschrijven. Dit had ik niet willen missen. We weten nu waar we het voor doen.

(Marcel de Poel, vrijwilliger WHOE)

We kwamen precies om 18.00 uur aan op de Prinsenweide. Daar stond een grote groep mensen van de W.H.O.E. en natuurlijk familie op ons te wachten. We hebben voor de bus nog een groepsfoto gemaakt en wat gedronken. Ik wil de reisgenoten bedanken voor de hartelijkheid en gezelligheid. Wat een topgroep! W.H.O.E. kan trots zijn op deze vrijwilligers! Ook de drie reisgenoten van het Rode Kruis hoorden compleet bij de familie en hebben net zo veel bijgedragen aan deze onvergetelijke reis.

